

Ето царскитѣ паши влизатъ при дѣда Антима, покланятъ се и казватъ, че Негово Величество султанътъ, падишахътъ на цѣлата турска империя, иска да приеме въ златния си сарай българския църковенъ князь.

Веднага събранието избрало петъ души българи, трима владици съ Илариона Макариополски двама свѣтски (Гаврилъ Кръстевичъ и Иванъ х. Пенчевичъ), да придружатъ екзархъ Антима. Всички въ най-ново облѣкло се покачватъ въ царскитѣ каляски. Екзархъ Антимъ I въ първата каляска, до него Иларионъ Макариополски, а насреща имъ турска паша отъ най-близкитѣ на султана. Въ втората каляска сѣдатъ другитѣ българи съ алени хубави фесове на глава и владицитѣ. Предъ каляскитѣ и следъ тѣхъ царски почетни гвардейци.

Цѣлъ народъ въ Цариградъ: турци, българи, гърци, арменци, евреи и европейци се спиратъ по пжтя и учудено питатъ :

— Що е това ?

Българитѣ съ гордостъ отговарятъ :

— Нашиятъ екзархъ Антимъ I отива при султана.

И наистина, блѣскавитѣ каляски стигатъ и и тържествено влизатъ въ двора на сарая „Илдъзъ Кйошкъ“ (Дворецътъ-Слънце). Екзархътъ напредъ и другитѣ подиръ него влизатъ въ приемната на султана, който ги приема засмѣнъ.

Екзархъ Антимъ I ималъ дарба да приказва много сладко. Той знаелъ турски, гръцки, руски и други езици. На единъ много ученъ турско-арабски езикъ Антимъ казалъ на султана :

— Българскиятъ народъ въ старо време е ималъ своя църковна власть, но сетне гръцкиятъ патрика имъ я отнелъ безъ право. Отъ това наро-